

Arrest

nr. 164 856 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, Xen X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 19 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 20 september 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.03.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De aanvraag om een verblijfsmachtiging te verkrijgen dient ingediend te worden via de Belgische ambassade te Moskou waar betrokkenen feitelijk verbleven.

Het verblijf van betrokkenen in België werd enkel toegestaan in het kader van het onderzoek naar de asielmotieven die werden opgeworpen en naar aanleiding van het onderzoek naar de medische elementen. Beide procedures werden echter afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkenen wisten dat hun verblijfsituatie precair was en dat zij bij een negatieve beslissing België dienden te verlaten. De elementen van integratie dienen voorgelegd te worden aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Voor de kinderen bestaat ook de mogelijkheid om een studentervisum aan te vragen via de Belgische ambassade in Moskou.

Betrokkenen menen echter dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die ervoor zorgen dat zij de aanvraag niet zouden kunnen indienen via de bevoegde Belgische ambassade of dat het bijzonder moeilijk zou zijn om dit vooralsnog te doen.

Betrokkenen beweren dat de asielinstanties een onvolledige en foutieve beoordeling zouden hebben gemaakt van de situatie en dat zij onvoldoende de problemen hebben erkend die zij ondervonden hebben in de Russische federatie. Betrokkenen zijn echter in beroep gegaan tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste opnieuw dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming konden worden toegekend. Het is aan betrokkenen om de nodige elementen en overtuigingsstukken naar voor te brengen om aan te tonen dat zij problemen ondervonden in Moskou waardoor zij nu niet terug kunnen om aldaar contact op te nemen met de Belgische ambassade. Betrokkenen concretiseren hun beweerde problemen in de Russische federatie niet en leggen evenmin een begin van bewijs voor. Betrokkenen tonen niet aan dat er op dat vlak een buitengewone omstandigheid zou aanwezig zijn.

Het feit dat betrokkenen sinds 2008 ononderbroken in België verblijven, dat zij geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, dat betrokkenen geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat betrokkenen de Nederlandse taal hebben aangeleerd en daarvoor de nodige inspanningen hebben geleverd, dat zij werkbereid zijn en niet willen afhangen van het OCMW, dat zij belastingen willen betalen en iets terug willen doen voor de Belgische samenleving, dat zij een arbeidsovereenkomst en een arbeidskaart wensen, dat zij hechte sociale banden hebben opgebouwd met vrienden, burens en kennissen, dat zij schriftelijke getuigenverklaringen voorleggen, dat zij tal van (school-)attesten, inburgeringscontracten en (deel-)certificaten voorleggen die getuigen van de inspanningen die zij leverden om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat zij positief ingesteld en sociaal zijn ten opzichte van medemensen, is op zich wel bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen vragen gehoord te worden door een Commissie van Advies. De Vreemdelingenwet voorziet voor wat betreft art. 9.3/9bis niet in een mondelinge procedure.

Zoals reeds eerder aangehaald wisten betrokkenen dat hun verblijf in België precair was en enkel toegelaten in het kader van de asielaanvraag en de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging omwille van medische redenen. De asielaanvraag van mevrouw A. M. (...) werd

afgesloten op 22.12.2008. De asielaanvraag van mevrouw A. N. (...) werd eveneens afgesloten op 22.12.2008. De asielaanvraag van mevrouw G. N. (...) werd afgesloten op 22.12.2008. De aanvraag 9ter ingediend op 20.10.2008 werd beslist op 18.11.2010. De aanvraag 9ter was ongegrond. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 21.03.2011.

Alle nuttige elementen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging/ visum kunnen worden voorgelegd aan de Belgische ambassade. Betrokkenen kunnen zich bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door hun advocaat.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).“

1.3. Op 20 september 2013 wordt de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw toont niet aan dat zij in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Mevrouw haar verblijf werd toegestaan in het kader van het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen opgeworpen in de aanvraag 9ter. Beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkene wist dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Mevrouw betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 21.03.2011.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, beweert betrokkene bij DVZ eveneens gekend te zijn als

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Mevrouw wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan in het kader van haar asielaanvraag. Mevrouw diende op 10.12.2007 een asielaanvraag in en deze werd beslist en afgesloten op 22.12.2008. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend. In het kader van een aanvraag 9ter werd haar een attest van immatriculatie afgeleverd, maar deze procedure werd ook beëindigd met een negatieve beslissing. Mevrouw betekende in 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten."

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

In voorkomend geval, beweert betrokkene bij DVZ eveneens gekend te zijn als

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Mevrouw toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Mevrouw wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en de aanvraag 9ter. Beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing. Mevrouw wist dat bij een negatieve beslissing zij het grondgebied diende te verlaten. Mevrouw betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 21.03.2011."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in het inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 20 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,

- de beslissingen van de gemachtigde van 20 september 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 18 maart 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partijen stelt zich ter terechtzitting te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Hiermee tonen de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Gelet op het feit dat de advocaat van de verzoekende partijen zich ter terechtzitting gedraagt naar de wijsheid van de Raad wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als eerste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 september 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, de beslissingen van 20 september 2013 waarbij verzoekende partijen het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

3.2. De Raad wijst erop dat er meerdere beginselen van behoorlijk bestuur zijn en het aan de verzoekende partijen is duidelijk aan te geven welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht(en). Een algemene verwijzing naar een schending van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*" voldoet niet aan deze voorwaarde. Het middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.7. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

*van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. Uit nazicht van de aanvraag van de verzoekende partijen blijkt dat zij als buitengewone omstandigheden het volgende aanvoerden:

- Zij zijn als asielzoekers in 2008 naar België gekomen en hebben asiel aangevraagd. Zij keerden na de afwijzing van hun asielaanvraag niet terug maar bleven zonder onderbreking in België. Zij menen dat de asielinstanties een verkeerde beoordeling hebben gemaakt en onvoldoende de problemen erkend hebben in het herkomstland. Zij houden vol persoonlijke problemen aldaar te kennen.
- Langdurig verblijf in België waarvan ze bewijzen voorleggen. Zij hebben pogingen ondernomen dit verblijf te wettigen en zijn duurzaam lokaal verankerd. Zij wijzen op diverse elementen van integratie.
- Door terugkeer wordt hun integratieproces afgebroken. Er kan niet redelijkerwijze worden verwacht dat zij terugkeren naar een land waarmee zij geen bindingen meer hebben.

3.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij op al deze elementen geantwoord heeft in de bestreden beslissing. Waar verzoekende partijen hameren op hun asielaanvraag en integratie, wordt geoordeeld dat: *"Het verblijf van betrokkenen in België werd enkel toegestaan in het kader van het onderzoek naar de asielmotieven die werden opgeworpen en naar aanleiding van het onderzoek naar de medische elementen. Beide procedures werden echter afgesloten met een negatieve beslissing. Betrokkenen wisten dat hun verblijfssituatie precair was en dat zij bij een negatieve beslissing België dienden te verlaten. De elementen van integratie dienen voorgelegd te worden aan de bevoegde Belgische*

diplomatieke post. Voor de kinderen bestaat ook de mogelijkheid om een studentenvisum aan te vragen via de Belgische ambassade in Moskou.

Betrokkenen menen echter dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die ervoor zorgen dat zij de aanvraag niet zouden kunnen indienen via de bevoegde Belgische ambassade of dat het bijzonder moeilijk zou zijn om dit vooralsnog te doen.

Betrokkenen beweren dat de asielinstanties een onvolledige en foutieve beoordeling zouden hebben gemaakt van de situatie en dat zij onvoldoende de problemen hebben erkend die zij ondervonden hebben in de Russische federatie. Betrokkenen zijn echter in beroep gegaan tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste opnieuw dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming konden worden toegekend. Het is aan betrokkenen om de nodige elementen en overtuigingsstukken naar voor te brengen om aan te tonen dat zij problemen ondervonden in Moskou waardoor zij nu niet terug kunnen om aldaar contact op te nemen met de Belgische ambassade. Betrokkenen concretiseren hun beweerde problemen in de Russische federatie niet en leggen evenmin een begin van bewijs voor. Betrokkenen tonen niet aan dat er op dat vlak een buitengewone omstandigheid zou aanwezig zijn.

Het feit dat betrokkenen sinds 2008 ononderbroken in België verblijven, dat zij geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, dat betrokkenen geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat betrokkenen de Nederlandse taal hebben aangeleerd en daarvoor de nodige inspanningen hebben geleverd, dat zij werkbereid zijn en niet willen afhangen van het OCMW, dat zij belastingen willen betalen en iets terug willen doen voor de Belgische samenleving, dat zij een arbeidsovereenkomst en een arbeidskaart wensen, dat zij hechte sociale banden hebben opgebouwd met vrienden, burens en kennissen, dat zij schriftelijke getuigenverklaringen voorleggen, dat zij tal van (school-)attesten, inburgeringscontracten en (deel-)certificaten voorleggen die getuigen van de inspanningen die zij leverden om zich te integreren in de Belgische samenleving, dat zij positief ingesteld en sociaal zijn ten opzichte van medemensen, is op zich wel bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.”

Verzoekende partijen houden voor dat er geen objectieve beoordeling zou zijn, maar zij maken dit op geen enkele concrete manier aannemelijk. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer de asielaanvraag van de verzoekende partijen door de asielinstanties werd afgewezen en het beroep hiertegen ook verworpen werd, de gemachtigde zich hierop baseert om te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een terugkeer verhinderen wanneer de verzoekende partijen zonder enig concreet element daartoe slechts betogen dat zij nog steeds gevaar lopen in het herkomstland.

Zoals voorts blijkt uit voorgaande motivering heeft de verwerende partij ook wel degelijk gemotiveerd omtrent de verblijfsduur en daaruit voortvloeiende integratie van de verzoekende partijen. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het

administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

De overtuiging voorts van de verzoekende partijen dat de aangevoerde elementen wel degelijk een ontvankelijkheidsbeslissing verantwoorden, laat evenmin toe de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing vast te stellen. Verzoekende partijen blijven in gebreke de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten.

Verzoekende partijen tonen voorts niet aan dat de verwerende partij enig element veronachtzaamd zou hebben bij haar beoordeling.

3.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.11. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

3.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.13. Verzoekende partijen blijven hameren op hun lang verblijf en integratie en de schadelijke gevolgen die een terugkeer met zich mee zou brengen. Met dergelijk betoog geven zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient, mede gelet op de bespreking van het eerste middel, te worden vastgesteld dat verzoekende partijen aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede, derde en vierde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER